

Geluk bij een ongeluk

De duiker

Een 40 jaar oude, mannelijke duiker heeft op een dag vier rebreatherduiken gemaakt vanaf een live-aboard in de buurt van Socorro eiland. De maximum dieptes van deze duiken lagen tussen 35 en 39 meter zeewater; duiktijden tussen 62 en 76 minuten. Dit was de derde dag van zijn duikserie, wat het totaal op 10 duiken bracht. Alle duiken waren probleemloos en hij was om 6 uur 's middags uit het water.

Het incident

Ongeveer 3,5 uur na zijn laatste duik kreeg de duiker tijdens het avondeten problemen met misselijkheid, overgeven en ademproblemen. Zijn mededuikers gaven aan dat hij ze niet meer herkende en zich noch zijn huisadres noch zijn geboortedatum kon herinneren. Gelukkig waren er twee artsen onder de passagiers en zij onderzochten de duiker. Het onderzoek liet verwijde pupillen zien, onduidelijke spraak, motorische zwakte en ongewilde spiersamentrekkingen.

De bemanning zette het noodactieplan van de boot in werking. Ze dienden om ongeveer 10 uur 's avonds de duiker zuurstof toe en namen contact op met DAN voor medisch advies en om een evacuatie naar een geschikte medische kliniek in werking te zetten.

De complicaties

Gelegen in de oostelijke Pacific ten zuiden van het Baja schiereiland, ligt Socorro Eiland ongeveer 240 zeemijlen van Cabo San Lucas. Het is een van de vier vulkanische eilanden die samen de Revillagigedos Eilanden vormen (de andere drie zijn San Benedicto, Roca Partida and Clarion). De boottocht naar Cabo San Lucas duurt ongeveer 24 uur

Er ligt een Mexicaans, militair vliegveld op Socorro, maar de landingsbaan kan geen grotere vliegtuigen ontvangen, waaronder vliegtuigen die tijdens de vlucht de luchtdruk op zeeniveau kunnen houden. Inkomende vluchten hebben toestemming nodig van het leger en moeten de douane- en immigratiehandelingen voor het vertrek van het vasteland hebben afgerond. De landingsbaan is onvoldoende verlicht om opstijgen en landen 's nachts mogelijk te maken.

Terwijl er evacuatieplannen gemaakt werden, begonnen de symptomen van de duiker te verbeteren omdat hij aanvullende zuurstof ademde. DAN legde een direct contact met de kleine, militaire basis op Socorro, die een functionele, hyperbare kamer en een professionele staf heeft. Ze herkenden onmiddellijk de ernst van de conditie van de duiker en dat er een goede gelegenheid was om hem te recomprimeren, zodat ze er mee instemden de patiënt te zien. Hoewel er geen dokter in de kamer was, maakte de verbeterende toestand van de duiker behandeling in de lokale kamer een goede optie.

De duiker kwam binnen vier uur na zijn duidelijke verslechtering aan in de militaire faciliteit. Hij was in staat de kamer in te lopen en de kamer bedieners dienden het een U.S. Navy Treatment Tabel 6 toe, onder begeleiding van DAN artsen. De behandeling leidde tot een volledig verdwijnen van de symptomen en de duiker kon naar de boot terugkeren voor begeleiding en frequente, gedetailleerde onderzoeken door de artsen aan boord van de boot. Een bekende duikarts bevond zich toevallig aan boord van een andere duikboot in dat gebied en hij bood zijn assistentie vrijelijk aan. Na een gedetailleerde evaluatie, bevestigde hij het volledig herstel van de symptomen van de patiënt. De duiker keerde zonder verdere problemen naar huis terug en ondervond geen terugkeer van zijn symptomen, behalve wat lichte, algemene pijn nu en dan.

Bespreking

De evacuatie van deze duiker zorgde voor veel uitdagingen voor het medisch personeel dat bij zijn behandeling betrokken was en er zijn uitstekende lessen die van ieder stadium van de behandeling geleerd kunnen worden.

Als eerste is snelle herkenning van ernstige duik gerelateerde problemen belangrijk. In een heleboel gevallen kan ontkenning leiden tot een weigering om te accepteren dat er iets niet goed is en dat er aandacht aan gegeven moet worden. Duikers kunnen hoopvolle verklaringen gebruiken om met vroege symptomen af te rekenen, want een vastgesteld noodgeval heeft het potentieel een eind te maken aan verdere duiken - voor zowel de gewonde duiker als anderen. Zelfs als een verwonding uiteindelijk herkend wordt, bestaat er een wens dat zaken spontaan zullen verbeteren zonder dat het nodig is de divemaster op de hoogte te stellen. In dit geval herkende een opmerkzaam duikteam abnormale symptomen en gedrag dat leidde tot een diagnose van cerebrale decompressieziekte (DCZ).

Vervolgens moeten hulpverleners direct en eerstehulp verlenen en verder onderzoek doen. Dit duikteam diende snel zuurstof toe, wat een dramatische verbetering van de duikers conditie tot gevolg had, identificeerde vervolgens medische professionals in de groep en betrokken hen bij de hulpverlening. Zij namen contact op met DAN voor hulp bij zowel suggesties voor behandeling als evacuatie opties. In afgelegen gebieden is het belangrijk op de hoogte te zijn van de lokale, medische mogelijkheden en evacuatie opties voor het geval er zich een noodgeval voordoet.

In dit geval zou er een twee-etappes vlucht nodig zijn geweest om de duiker naar een volledig toegeruste hyperbare kliniek (aan de Universiteit van Californië) te brengen. Er zijn hyperbare faciliteiten in Cabo San Lucas, maar om daar te komen zou er nog steeds evacuatie door de lucht of een lange boottocht nodig geweest zijn. Vanwege de beperkte capaciteit van het vliegveldje op het eiland zou een vliegtuig dat niet op druk gebracht was de patiënt naar het vasteland hebben moeten brengen, waar een tweede vlucht hem naar San Diego had moeten brengen voor de uiteindelijke recompressietherapie. De symptomen ontwikkelden zich 's avonds zodat de vlucht naar het eiland vanwege de duisternis uitgesteld had moeten worden tot de ochtend, waardoor er meer vertraging zou zijn ontstaan.

DAN informeerde de Mexicaanse marine over de ernstige conditie van de duiker en zij begrepen dat uitstel van de behandeling tot een slechte afloop had kunnen leiden. Ondanks de drukte in het afgelegen duikcentrum opende de commandant zijn recompressiekamer voor een burgerduiker. De kamerbemanning bestond uit ware professionals die de noodzakelijke hyperbare behandeling snel toediende wat resulteerde in een volledig verdwijnen van alle symptomen van de duiker. Artsen op de duikboot evalueerden hem opnieuw en besloten dat hij aan boord kon blijven en naar het vasteland kon terugkeren volgens het originele vaarschema van de boot. Drie dagen na zijn behandeling maakt hij zonder problemen de vlucht naar huis terug.

Vier gelukkig gebeurtenissen waren van invloed op deze episode van ernstige cerebrale DCS van deze duiker. Ten eerste: zijn goed opgeleide medepassagiers en de bemanning die het probleem snel herkenden en zijn gezondheid in de gaten hielden totdat hij bij de medische kliniek aankwam. Ten tweede dienden zij snel zuurstof toe, wat leidde tot een beduidende verbetering. Ten derde was er een expert in duikgeneeskunde in de nabijheid van het slachtoffer en die verleende assistentie. Ten vierde opende de zeer professionele Mexicaanse marine een niet voor iedereen toegankelijke faciliteit, wat een definitieve behandeling mogelijk maakte en mogelijke, permanente neurologische schade voor de duiker voorkwam. Hij had inderdaad geluk, maar hij was ook de ontvanger van de bereidwilligheid van duikers om andere duikers te helpen. Een dergelijke bereidwilligheid kan obstakels overwinnen, zelfs internationale grenzen,

zoals we in dit geval gezien hebben.

Neem er alsjeblieft de tijd voor om professionals die bereid zijn gewonde duikers te helpen te bedanken.

Bedank vooral degenen die hyperbare kamers open houden voor duiknoodgevallen, 24 uur per dag, zeven dagen per week; zij zijn de onbezongen helden van het duiken.